

ning, jeg fremfattede før, skulde øve nogen hæmmende Indflydelse paa ærede Medlemmers lyst til at udtale sig. De ere selvfølgelig i deres fulde Ret dertil; der er kun Spørgsmaal om et Høflighedsbønsyn til det andet Ting, men det er jo ganske vist et Hønsyn, som helst bør tages, naar man kan tage det uden Skade.

Madjen-Mthgal: Jeg har saa meget lettere ved at tage Hønsyn til det udtalte Ønske om en kort Behandling af denne Sag, som det er det høje Ting bekjendt, at jeg har ikke særlig stor Kierlighed til de indirekte Skatter i det hele; derfor interesserer dette Lovforslag om en Ølstat mig ikke synderlig. Jeg kan, ifølge det Standpunkt, jeg tidligere har udviklet, ikke have nogen særlig lyst til at udvide Kammerne for den indirekte Bestatning, og det vilde være at udvide Kammerne temmelig betydeligt at vedtage dette Lovforslag i Forbindelse med det foreliggende Toldlovsforslag. Derfor kan jeg undlade at tage noget som helst Hønsyn til alt det tekniske i selve Lovforslaget, og skal saa forøvrigt om selve Sagen kun gøre et Par Bemærkninger. Jeg er altsaa imod Udvidelse i al Almindelighed af Kammerne for den indirekte Bestatning, og i Særdeleshed naar jeg som her kan se, at en Udvidelse af denne Kamme særlig vil blive følelig for den menige Mand, den almindelige Befolkning. Der er ganske vist i Anledning af Behandlingen af et andet Lovforslag, som for Tiden ligger i det andet Ting, sagt, at det skulde være en Fordel for Landbefolkningen, at saa Løttelser f. Eks. paa Sukker og saa saa en Ølstat i Stedet, medens man vel nok paa den anden Side vil indrømme, at i Byerne bruges der mere Øl. Jeg vil sige, at forsaavidt dette maatte være saa, hvad jeg ikke skal komme ind paa, kan jeg ikke være med til en saadan Toldpolitik, der vil bidrage til, at Smaamanden paa Landet skulde frigjøres for nogle mindre Udgifter, der bleve lagte over paa Smaamanden i Byerne, lige saa lidt som til en Toldpolitik, der gaar i modsat Retning og bidrager til at skaffe Smaamanden i Byerne af med en Del indirekte Skatter, der lægges som Byrde paa Smaamanden paa Landet. Jeg vil være med til en Toldreform, der i det hele tager Hønsyn til Smaamandens berettigede Krav, jaavel i By som paa Land og omvendt. Jeg maa altsaa ifølge denne almindelige Betragtning være imod det foreliggende Lovforslag om Indførelse af en Ølstat, og det gælder endnu mere, naar Tilfældet er, saaledes som jeg har tilladt mig at paavise de foregaaende Dage, at det fore-

liggende Lovforslag vil forsøge de indirekte Skatter, særlig Toldskattens Beløb, i Stedet for at formindste det. Jeg skal ikke gjentage mine Bemærkninger fra de foregaaende Dage, men kun henvise dertil. Jeg veed nok, at mine Meningsfæller — i det andet Ting navnlig — til Tider have været inde paa at kunne gaa med til en Ølstat som Bederlag for Nedsættelser, der vilde føre til en udættet Nedgang af et Beløb, svarende til den nuværende Krigsskattold, men min Stilling er i det hele taget den, at jeg lægger Bægt paa, at vi stille imod, saa vidt som muligt, at komme mere og mere bort fra de indirekte Skatter, der, hvad jeg tidligere har paavist, ere uretfærdige og ubillige, navnlig overfor Smaamanden. For saa vidt en Nedgang i de indirekte Skatter nødvendig kræver Erstatning fra Statskassens Side, veed jeg ikke noget bedre Raad end at give Anvisning paa direkte Skatter, paa en Formue- og Beslighedsstat med stigende Skala, som det under Behandlingen af Toldlovsforslaget i dette Ting ogsaa blev nævnet. — Der er ganske vist en anden Vej, man kunde gaa, og som jeg kortelig skal nævne; det er Nedsættelse af Militærudgifterne. Vi kunne jo sige, at Militærudgifterne og de indirekte Skatter gaa omtrent lige op, at de omtrent balancere med hinanden, og vi vilde komme ganske let ud over de indirekte Skatter ved at slaa en tyk Streg over begge Dele, men det vilde vel være at tage Manden lovlig fuld. Jeg vil heller ikke give Anvisning derpaa, men det var ikke helt ilde, hvis man begyndte at reformere saaledes, at man foretog en Nedsættelse paa Toldloben med et Beløb, som svarede til den gamle Krigsstat — jeg paastaar fremdeles, at det er Folkets moralske Ret, at blive fritaget for denne saa snart som muligt — det var ikke saa ilde, om man lod et saadant Beløb falde bort ved en Toldrevision og saa skar et tilsvarende Afslut bort af Militærbudgettet, saa kom vi let ud over den Ting. Men hvis denne Udvej ikke er mulig, og er — som sagt — Erstatning nødvendig for Afgang af et Beløb, der svarer til Krigsstatlovens Beløb, er det mit Maal, at vi stille paa at komme ind paa direkte Skatter, paa en Formue- og Beslighedsstat, idet jeg gaar ud fra, at det er den eneste af de bestaaende Skatter, som virkelig tager Sigte paa at ramme Skatteevnen. Med disse korte Bemærkninger skal jeg slutte. Jeg vil dog ikke have disse Udtalelser forstaaede saaledes, at jeg skulde ville stemme mod Lovforslagets Overgang til 2den Behandling. Jeg har ikke noget imod, at Sagen fremmes til videre Behandling.